به راستی که شادمانی الله از توبه ی بنده اش، بیشتر از شادی یکی از شماست که شتر گمشده اش را در بیابان می یابد.

از انس بن مالک رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لَلَّهُ أَفْرحُ بتَوْبةِ عَبْدِهِ مِنْ أَحَدِكُمْ، سقطَ عَلَى بعِيرِهِ، وقد أَضلَّهُ في أَرضٍ فَلاةٍ»: «به راستی که شادمانی الله از توبه ی بنده اش، بیش از شادی یکی از شماست که شتر گمشده اش را در بیابان می یابد». و در روایتی آمده است: «لَلَّهُ أَشدُّ فرحاً بِتَوْبةِ عَبْدِهِ حِين يتُوبُ إِلْيهِ، مِنْ أَحَدِكُمْ كان عَلَى راحِلَتِهِ بِأَرْضٍ فلاةٍ، فانْفَلَتَتْ مِنْهُ وعلَيْها طعامُهُ وشرَابُهُ، فأَيِسَ مِنْهَا، فأَتَى شَجَرةً، فاضْطَجَعَ في ظِلِّهَا، وقد أَيِسَ مِنْ رَاحِلَتِه، فَبَيْنا هوَ كَذَلِكَ إِذْ هُوَ بِها، قَائِمة عِنْدَه، فَأَخذ بِخطامِهَا، ثُمَّ قَالَ مِنْ شِدَّةِ الفَرح: اللَّهُمَّ أَنت عبْدِي وأَنا ربُّكَ، أَخْطَأَ مِنْ شِدَّةِ الفَرَح»: «الله متعال از توبه ی بنده اش بیش از فردی شادمان می شود که در بیابانی بر شتر خود سوار است و شترش که آب و غذای او را بر پشت دارد، فرار می کند و او از یافتنش ناامید می شود؛ آنگاه زیر سایه ی درختی می رود و ناامید از یافتن شترش دراز می کشد. در این حال که به کلی ناامید شده، ناگهان شترش را می بیند که کنارش ایستاده است؛ افسار شتر را می گیرد و از شدت خوشحالی می گوید: یا الله، تو بنده ی منی و من پروردگار تو هستم؛ و به این ترتیب از شدت خوشحالی (در ادای کلمات) دچار اشتباه می شود».

[صحیح است] [متفق علیه]

رسول الله صلی الله علیه وسلم خبر می دهد که الله متعال از بازگشت خالصانه ی بنده اش به طاعت و بندگی بیش از کسی خوشحال می شود که در بیابانی تک و تنها و بی یار و یاور، نه آبی دارد و نه غذایی و نه کسانی را می یابد که به داد او برسند؛ و شترش را گم می کند و به جستجوی آن می پردازد و آن را نمی یابد؛ پس نا امید از پیدا کردن شترش و ادامه ی زندگی به زیر درختی می رود و زیر آن در انتظار مرگ می خوابد. چون آب و غذایش بر پشت شتر بوده است؛ و شتر گمشده است؛ در چنین وضعیتی است که ناگهان شترش را نزد خود می یابد که افسارش به درختی آویزان است که در زیر آن خوابیده است؛ براستی با چه معیار و میزانی می توان خوشحالی چنین فردی را سنجید؟ شادمانی و خوشحالی که تصور آن هم ممکن نیست مگر برای کسی که چنین وضعیتی را تجربه کند. شادمانی بزرگی که وصف نشدنی است، شادی زنده ماندن بعد از انتظار مرگ؛ در چنین حالتی افسار را می گیرد و می گوید: «یا الله، تو بنده ی من و من پروردگار تو هستم» قصد ستایش الله متعال را دارد و می خواهد بگوید: «یا الله، تو پروردگار من و من بنده ی تو هستم» اما از شدت خوشحالی در ادای کلمات دچار اشتباه می شود.

https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/4313